

Debrecen, 1887. január 29. – Debrecen, 1955. augusztus 25.

Régi debreceni cíviscsaládból származott. Szülei 174 kat. hold földön gazdálkodtak. 1905-ben a Debreceni Református Kollégiumban érettségizett, utána a református jogakadémián tanult, majd 1909-ben a kolozsvári Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen államtudományi doktorátust szerzett. Rövid ügyvédjelölti gyakorlat után, 1909-ben Debrecenben közszolgálatba lépett. 1914 decemberében a városi tanács tagjává választották. A Tanácsköztársaság alatt munkatársai bizalma a köztisztviselők szakszervezete helyi elnöki tisztségébe emelte. Belépett az egységes munkáspártba, a Magyarországi Szocialista Pártba is. A Tanácsköztársaság bukása után a „keresztény-nemzeti” kurzus alatt folyó igazolási eljárás során nem igazolták.

1922-ben a debreceni 1. számú választókerületben az Egységes Párt képviselőjeként – Bethlen István támogatásával – elindult a választásokon, de a szavazatok 27, 27 százalékával a második helyen végzett. 1926-tól debreceni polgármester-helyettes főjegyző, majd 1929. december 2-ától Debrecen polgármestere. Az önkormányzati jogok harcos védelmezője volt. A világgazdasági válság alatt jelentős közmunkákkal csökkentette a munkanélküliséget. Kiterjedt közművesítést és útépitést végeztetett, nevéhez fűződik a Déri Múzeum, az egyetem központi épülete, stadion és fedett uszoda és az ország első krematóriumának az építése. A debreceni egyetem 1933-ban díszdoktorrá avatta. Mint az ország második legnagyobb városának a polgármestere, s mint Bethlen István híve a Gömbös–Bethlen-ellentétek ütközőpontjává vált, a kormányzat a Nemzeti Egység Pártja támogatásával, koholt vádak alapján fegyelmi eljárást indított ellene, és 1934. augusztus 24-én kényszernyugdíjazták. Fellebbezése nem járt sikerrel: bár a közigazgatási bíróság neki adott igazat, Kozma Miklós belügyminiszter 1935. július 11-én jóváhagyta a kényszernyugdíjazását. Az 1920-1930-as években, Debrecenben a Városi Takarékpénztár igazgatóságának, egyidejűleg a Debrecen–Nyírbátor Vasút igazgatóságának az elnöke. Emellett elnöke volt még a Magyar Városok Kulturális Szövetsége Állandó Bizottságának, a Stefánia Szövetség helyi szervezetének, a Kelet-magyarországi Rádiótársaságnak, a Debreceni Zenekedvelők Körének és a Városi Dalegyletnek. A református egyház presbitere, 1930-1937-ben főgondnoka, később a Tiszántúli Református Egyházkerület világi főjegyzője, 1940-től tanácsbírája.

A polgármesteri tisztségről történt leváltása után beválasztották a városi törvényhatósági bizottságba. 1938-ban belépett a Független Kisgazdapártba. A párt debreceni listáján 1939-ben országgyűlési képviselő lett. 1941-ben Bajcsy-Zsilinszky Endrével és Szentiványi Lajossal együtt a fasiszta államokat tömörítő háromhatalmi egyezményhez való csatlakozás ellen szavazott. A német megszállás alatt visszavonultan élt.

1944. október 19., Debrecen felszabadítása után újra a város polgármestere, 1944. december 5-től a városi nemzeti bizottság, majd a törvényhatósági bizottság tagja, október-novemberben részt vett a kisgazdapárt újjászervezésében, 1944. december és 1945. február között az FKGP Ideiglenes Országos Vezetőségének, majd augusztus 20-ától a politikai bizottságnak és az országos nagyválasztmánynak a tagja. 1944. december 14-étől 21-ig az Ideiglenes Nemzetgyűlés Előkészítő Bizottságának az elnöke. A Debreceni Nemzeti Bizottság december 15-16-i ülésén az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé választották. 1944. december 22-étől 1945. július 21-ig az ideiglenes kormány pénzügyminisztere volt. 1945-ben a Legfelső Honvédelmi Tanács tagja. 1945. november 4-étől a Hajdú és Bihar vármegyei választókerület mandátumával nemzetgyűlési képviselő, 1945. november 29-étől 1946. május 2-ig a Nemzetgyűlés háznagya, október 23-ig a politikai bizottság tagja.

1946. március 12-én, mivel nem értett egyet a pártvezetőségnek a baloldal javára engedményeket tevő politikájával, a munkáspártok nyomására tizenkilenc társával együtt kizárták a Független Kisgazdapártból. Megtartotta a mandátumát, és részt vett az ellenzéki Magyar Szabadság Párt megalapításában, 1946. március 15-étől – Sulyok Dezső mellett – a párt társelnöke, az országos elnöki tanács tagja. A párt 1947. július 21-i önfeloszlatása után a Pfeiffer Zoltán vezette Magyar Függetlenségi Párthoz csatlakozott, és az 1947. augusztus 31-i választáson a Hajdú megyei kerületben ismét bejutott a parlamentbe. 1947. október 29-én lemondott a Gazdák Biztosító Szövetkezetében 1946-tól viselt elnöki tisztéről is. Pfeiffer külföldre távozása után, 1947. november 18-án tizenegy társával kilépett a Magyar Függetlenségi Pártból; két nap múlva az Országos Nemzeti Bizottság törvénytelen módon megsemmisítette a párt összes mandátumát.

Képviselősege megszűnte után visszavonult a közéletől. 1949-ben megvonták miniszteri nyugdíját. 1951 karácsonyán a honvédség igénybe vette a debreceni lakását. Az 1944-ben örökölt 34 kat. hold földjét még 1949-ben felajánlotta az államnak. Időszakos munkákat vállalt, többek között a Selypi Cukorgyárban dolgozott. Később Zelemérre költözött Baltazár Dezső református püspöknek a házába, majd 1953-tól haláláig leányánál lakott Debrecenben.